

Arrest

nr. 50 268 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. DUMERY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoeker van Burundese nationaliteit in Nederland in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 30 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 2 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 12 januari 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Uit het samenwoonstverslag van 8 juli 2010 blijkt dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote, hij heeft het echtelijk dak verlaten en heeft een adreswijziging aangevraagd.

Op 12 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag samenwoonst dd 08.07.2010, opgesteld door de politie van Blankenberge, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Hij zou het echtelijk dak verlaten hebben sedert 15.05.2010.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene op 09.06.2010 een adreswijziging heeft doorgegeven naar (...) te Blankenberge. De referentiepersoon woont nog steeds op het gezamenlijke adres.

De referentiepersoon verklaart verder dat zij en betrokkene gaan scheiden. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Middel 1 : Schending van artikel 42 quater Vw:

Dat art. 42quater Vw. Uitdrukkelijk stelt dat:

§1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, (...) of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De bestreden beslissing verwijst enkel naar de loutere vaststelling dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote en naar de verklaring van de echtgenote dat er mogelijks een echtscheidingsprocedure zou worden aangevat.

Verweerder komt op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit gekomen wordt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtlieden.

Dat er nog geen sprake is van een echtscheiding, noch reeds stappen zijn gezet om te scheiden. Dat er evenmin een procedure ingeleid is bij de Vrederechter tot het bepalen van voorlopige maatregelen.

Dat de echtlieden nog dagelijks contact hebben met elkaar en dat zij voor gekozen hebben om tijdelijk feitelijk gescheiden te leven.

Dat de bestreden beslissing duidelijk art. 42quater Vw schendt.”

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat uit het administratief dossier onomstotelijk blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging is. Uit het samenwoonstverslag van 8 juli 2010 blijkt dat verzoeker niet aan te treffen is en dat hij sinds 15 mei 2010 het echtelijk dak verlaten heeft. Ook uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoeker op 9 juni 2010 een adreswijziging heeft doorgegeven terwijl zijn vrouw nog in de echtelijke woonst verblijft. De echtgenote van verzoeker verklaarde dat ze gaan scheiden. Verwerende partij is dus van oordeel dat er geen gezinscel meer is en wijst erop dat verzoeker *in casu* de vaststellingen van de bestreden beslissing niet betwist. De vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, volstaat volgens verwerende partij om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. De uiterst vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker missen volgens verwerende partij elke juridische grondslag en kunnen niet worden aangenomen. Zij stelt bovendien dat de beëindiging van het verblijfsrecht geenszins vereist dat het huwelijk zou zijn ontbonden of dat er voorlopige maatregelen door de vrederechter zouden zijn opgelegd.

2.1.3. In zijn repliekmemorie verwijst verzoeker naar de middelen aangehaald in het verzoekschrift.

2.1.4. Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis van Vreemdelingenwet, als echtgenoot van een burger van Unie, zijnde mevrouw E. V., een Nederlandse onderdaan. Artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan

het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en verzoeker ontkent dit geenszins. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het feit dat er nog geen sprake is van een echtscheiding noch dat er reeds stappen zijn gezet om te scheiden en dat er evenmin een procedure ingeleid is bij de vrederechter tot het bepalen van voorlopige maatregelen, wijst de Raad erop dat de Vreemdelingenwet in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid 4° uitdrukkelijk voorschrijft welke beslissing dient te worden genomen in het geval er geen gezamenlijke vestiging meer is, en dit ongeacht of de echtscheiding werd uitgesproken of er door de vrederechter voorlopige maatregelen werden uitgesproken. Nu uit de stukken van het administratief dossier, namelijk het samenwoonstverslag van 8 juli 2010 en de gegevens van het rijksregister, duidelijk blijkt dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, volstaat het dat wordt verwezen naar deze omstandigheid dat er geen gezamenlijke vestiging is. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing namelijk op 12 juli 2010 geen gezamenlijke vestiging meer was en hij in huidig verzoekschrift, onder de kop “Uiteenzetting van de feiten”, zelf te kennen geeft dat medio april 2010 de verstandhouding tussen hem en zijn echtgenote niet meer zo goed verliep en dat er werd beslist om in vriendschap en met respect voor elkaar afzonderlijk te gaan wonen. Hij stelt verder dat er weliswaar van een echtscheidingsprocedure op heden nog geen sprake is maar dat hij en zijn echtgenote op heden nog niet beslist hebben om terug samen te gaan wonen. De gemachtigde van de staatssecretaris is dus niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit gekomen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtlieden.

Verzoeker maakt de schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet dus niet aannemelijk.

Waar verzoeker met zijn uiteenzetting de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op het voorgaande en de analyse van de navolgende middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Middel 2: Schending van de artikel 8 EVRM: recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Dat het behoort tot het recht op gezin- en privéleven om als echtlieden ervoor te kiezen eventjes afzonderlijk te gaan wonen; Dat de bestreden beslissing door het ontnemen van het verblijfsrecht van verzoeker een vergaande inmenging impliceert in het privéleven van verzoeker: door het bevel om het rondgebied te verlaten word het de echtlieden onmogelijk gemaakt om zich te verzoenen; Geen van beide echtlieden heeft reeds stappen gezet om uit de echt te scheiden; geen van beide echtlieden heeft reeds de beslissing genomen om definitief een einde te stellen aan de relatie; Beide echtlieden beslissen om feitelijk gescheiden te leven dewelke hun recht is en waar verweerster zich niet in dient te mengen. De bestreden beslissing is een te vergaande inmenging in het privéleven van verzoeker en schendt hierdoor art. 8 EVRM.”

2.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat in de huidige omstandigheden de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening van verzoekers recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt zo onder meer aan dat uit artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat kan toe verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkel feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied mag verblijven. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Bovendien wijst verwerende partij erop dat er reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. De beëindiging van verzoekers verblijf heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn vrouw wordt gescheiden doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Verder laat verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De staatssecretaris kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg. De artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te schaffen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. Terwijl bovendien moet worden vastgesteld dat verzoeker geenszins aantoonde een feitelijk gezin te vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, noch aantoonde dat het zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst en hij kan bijgevolg volgens verwerende partij geen enkel beroep doen op artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. In zijn repliekmemoirie verwijst verzoeker naar de middelen aangehaald in het verzoekschrift.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat het behoort tot het recht op gezin- en privéleven om als echtlieden ervoor te kiezen eventjes afzonderlijk te gaan wonen, rijst de vraag of verzoeker zich met goed gevolg kan beroepen op de schending van zijn gezinsleven.

Daargelaten deze vraag, laat verzoeker na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker gehuwd is met een Nederlandse partner geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé- of gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven doch stelt een einde aan zijn verblijfsrecht op basis van zijn huwelijk met een Nederlandse en houdt in die mate geen schending van artikel 8 van het EVRM in. Waar verzoeker dus stelt dat de bestreden beslissing door het ontnemen van het verblijfsrecht van verzoeker een vergaande inmenging impliceert in het privéleven van verzoeker aangezien het de echtelieden onmogelijk wordt gemaakt zich te verzoenen, wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker kan dus mits hij over de juiste documenten beschikt het Belgische grondgebied terug betreden en zich dus verzoenen met zijn echtgenote. Bovendien maakt de bestreden beslissing het niet onmogelijk voor de echtgenote van verzoeker om zich naar verzoekers land van herkomst te begeven om zich aldaar te verzoenen. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift ook de onmogelijkheid daarvan niet aan.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat artikel 8 van het EVRM is geschonden.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“Middel 3: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting.

Manifeste beoordelingsfout

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie geweigerd omdat “Uit het verslag van samenwoning dd. 08.07.2010, opgesteld door de politie van Blankenberge, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Hij zou het echtelijk dak verlaten hebben sedert 15.05.2010.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene op 09.06.2010 een adreswijziging heeft doorgegeven naar d. S. (...) d. N. (...) te Blankenberge. De referentiepersoon woont nog steeds op het gezamenlijk adres.

De referentiepersoon verklaart verder dat zij en betrokkene gaan scheiden. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel.”

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo heeft verzoeker een onafgebroken met zijn echtgenote samengewoond van juli 2007 tot 9 juni 2010.

Dat het koppel voorheen een normale verlovingsperiode kende alvorens te huwen.

Dat art. 42quater Vw uitdrukkelijk stelt dat:

§1. er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, (...) of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De bedoeling van de wetgever blijkt duidelijk uit de bewoordingen: dat niet op systematische wijze bij het spaaklopen van een relatie het verblijfsrecht wordt beëindigd maar dat dit “kan”. De beslissing motiveert niet waarom in het geval van verzoeker verweerster van deze mogelijkheid gebruikt maakt.

De bestreden beslissing verwijst enkel naar de loutere vaststelling dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote en dat een echtscheidingsprocedure mogelijks zou worden aangevat.

Dat er in nog sprake is van een echtscheiding, noch reeds stappen zijn gezet om te scheiden;

Dat de bestreden beslissing geenszins motiveert waarom dan wel een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht;

Dat verweerster bijzonder onzorgvuldig is wanneer zij louter en alleen op basis van de feitelijke scheiding een einde stelt aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Dat verweerster hierdoor een manifeste beoordelingsfout maakt;

Dat er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder."

2.3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat wat de vermeende schending van de formele motiveringsplicht betreft, er bij lezing van het verzoekschrift van verzoeker blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Verwerende partij is van oordeel dat op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Verder laat zij gelden dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is en dat wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. Verwerende partij stelt dat zij dan ook slechts zal repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De motieven van de bestreden beslissing volstaan volgens verwerende partij opdat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake geldende rechtsregels een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

2.3.3. In zijn repliekmemorie stelt verzoeker dat verwerende partij in haar memorie geen antwoord geeft op het argument waarom zij een beroep doet op de thans duidelijk facultatieve toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij laat na zowel in de bestreden beslissing als in haar memorie van 2 september 2010 aan te geven waarom zij voor verzoeker de beslissing heeft genomen om wegens het louter niet samenleven van de partners een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker. Voor het overige verwijst verzoeker naar de middelen aangehaald in het verzoekschrift.

2.3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de rechtsregel, namelijk 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en naar artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het verslag van samenwoning van de politie van Blankenberge van 8 juli 2010 blijkt dat verzoeker niet aan te treffen is, dat hij het echtelijk dak verlaten zou hebben sedert 15 mei 2010, dat de gegevens van het rijksregister bevestigen dat verzoeker op 9 juni 2010 een adreswijziging heeft doorgegeven, dat de referentiepersoon verklaart dat zij en verzoeker gaan scheiden en dat er dus evenmin sprake is van een gezinscel. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat het de bedoeling van de wetgever is dat niet op systematische wijze bij het spaaklopen van een relatie het verblijfsrecht wordt beëindigd maar dat dit "kan" beëindigd worden, dit blijkt volgens verzoeker duidelijk uit de bewoordingen van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom in het geval van verzoeker verwerende partij wel een einde stelt aan zijn verblijfsrecht. De plicht tot uitdrukkelijke

motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft verzoeker een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40*bis* van Vreemdelingenwet, als echtgenoot van een burger van Unie, zijnde mevrouw E. V., een Nederlandse onderdaan. Artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is, indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit de stukken van het dossier, namelijk het samenwoonstverslag van 8 juli 2010 en de gegevens van het rijksregister, blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en verzoeker ontkent dit geenszins. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen, nu artikel 42*quater*, § 1 van de Vreemdelingenwet hierin voorziet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er geen sprake is van een echtscheiding tussen zijn echtgenote en hem noch dat er stappen gezet zijn om te scheiden en dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom dan wel een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing duidelijk stelt dat het verblijfsrecht wordt beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Artikel 42*quater*, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er gedurende de eerste twee jaar een einde kan worden gesteld aan het verblijf van de echtgenoot van een burger van de Unie indien het huwelijk wordt ontbonden of nietig wordt verklaard of indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Zoals hiervoor reeds uitgebreid werd uiteengezet, steunt de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen niet op een foutieve feitenvinding en is deze niet kennelijk onredelijk nu er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Waar verzoeker met zijn uiteenzetting tevens aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van zijn verblijfssituatie te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoeker toont tenslotte niet aan dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout maakte.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET